

Старији водник прве класе
Александар Стрелић

ДОМ ЗА ЗЛАТОКОСУ ДЕВОЈЧИЦУ

Тешко је било замислити да ту неко живи, без воде, купатила, са остацима некадашњег намештаја. На поду је лежало на десетине новогодишњих пакетића, које су послали хумани људи прочитавши текст о Љешевићкама, али ти пакетићи нису били довољна помоћ, више су подвлачили тежину целе ситуације. Одлучили смо да помогнемо. Јасно нам је било да права помоћ може бити само санација и потпуно реновирање тог кућерка, довођење воде и канализације, изградња купатила, набавка нових ствари. Радове смо зато започели одмах – дан уочи и дан после дочека Нове 2022. године.

Текст и фотографије Зоран МИЛАДИНОВИЋ

Величина хуманог поступка старијег водника прве класе Александра Стрелића видела се већ на уласку у засок села Самаила код Краљева, када се седмогодишња девојчица са дугом златном косом затрчала и бацила у загрљај подофициру Војске Србије. Готово да се више није имало шта рећи, пошто је спонтано исказивање љубави детета говорило све, указало на сав чемер оног што се њој и мајци догађало, помоћ која је изненада стигла, поверење и везаност за оног ко је целу причу преокрета започео. Негде изнад свега лебдела је поука у ваздуху за све нас – никад, али баш никад, не треба пролазити поред несреће као да нас се то не тиче, јер нема несреће у којој не можемо бар мало да помогнемо.

ХУМАНИСТИ НА ДЕЛУ

Кренимо редом. Марија Лешевић, оболела од карцинома, живи са седмогодишњом ћеркицом Иваном у малој кућици у краљевачком селу Самаила, ако се кућицом може назвати склепана брвнарица, са пропалим бетоном,

КРАЉЕВЧАНИ ОД СРЦА

Старији водник прве класе Никола Бјелетић већ са пријатељима анимира јавност за друге хумане акције. Они су регистровали хуманитарно удружење „Краљевчани од срца”, у жељи да буду друштвено одговорни и помогну онима којима је помоћ потребна.

кровом који прокишњава, без воде и канализације. Мајка чини све што може, надничу сезонски у брању купина и малина, не бира послове. Али зло никад не долази само, Марију обузима болест, умире јој отац, који је често пазио на Ивану, а немаштина је из дана у дан све већа. Обраћа се она институцијама, вапи за помоћ... Нешто помоћи пристиже, али на кашичицу, у правом смислу те речи. Дошли су и новинари, написали оно што су видели....

Новинарска прича је некако истовремено дошла до водника прве класе Александра Стрелића, командира одељења у воду ПОЛО чете за подршку 28. механизованог батаљона Друге бригаде Копнене војске, и његовог колеге старијег водника прве класе Николе Бјелетића, који ради у батаљону за обуку саобраћајне службе Центра за обуку логистике Команде за обуку. Нису погледали и окренули страну о несрећи мајке и девојчице, нису чак ни сачекали да прође Нова година, већ су одмах отишли у Самаилу и потражили страћару Марије и Иване Лешевић.

– Страшно је било, дувало је на све стране, шпорет се димио, а девојчица кашљала – говори водник Стрелић. – Тешко је било замислити да ту неко живи, без воде, купатила, са остацима некадашњег намештаја. На поду је лежало на десетине новогодишњих пакетића које су послали људи прочитавши текст о Љешевићкама, али ти пакетићи нису били довољна помоћ, више су подвлачили тежину целе ситуације. Одлучили смо да помогнемо. Јасно нам је било да права помоћ може бити само санација и потпуно реновирање тог кућерка, довођење воде и кана-

лизације, изградња купатила, набавка нових ствари. Радове смо зато започели одмах, дан уочи и дан после дочека Нове 2022. године.

Нису Александар и Никола ни питали како су се мајка и ћерка нашле у таквој ситуацији, препознали су муку и енергично кренули да је савладају. Олакшавајућа околност била је што су подофицири Војске Србије имали склоности ка грађевинским радовима, али, наравно, била им је потребна помоћ и других људи. Позвали су преко друштвених мрежа све који желе да учествују у обнови и санацији куће. Оно што се догодило враћа поверење у нас као друштво, као људе. Александрови и Николени другови, мајстори различитих заната, јавили су се, дошли на својеврсну „мобу“ (како лепо звучи та старинска реч), сагледали које радове треба обавити и шта је потребно од материјала, а материјал је, веровали или не, обезбеђен за четири сата.

– Неки су желели да раде – каже водник Стрелић – други су помагали механизацијом, трећи у материјалу, тако што би донирали све што је потребно за купатило, дотерали десет кубика бетона, купили столарију, кнауф или профиле. Новац нисмо узимали, већ смо дародавце упућивали да уплаћују у фирме које се баве продајом грађевинских материјала. Помогла су и нека јавна предузећа.

ПОДОФИЦИРСКИ ЧАРОБНИ ШТАПИЋ

Новогодишњих празника за вредне хуманисте није било, али награда је стизала из дана у дан, када су уместо пропале страћаре почели да се указују обриси саниране и опремљене куће, у коју су уведени вода и канализација, постављена нова електроинсталација, урађени подови, саниран кров, зидови обложени кнауфом, урађене спољна изолација и фасада, замењена столарија, урађено купатило са

ДОКТОР ЗА ЗИДОВЕ

Водник прве класе Александар Стрелић потиче из молерске породице. Отац Александров, недавно преминуо, водио је молерску фирму са седамнаест радника, којом сада руководе Александров брат и супруга. У пословима припомогне и Александар, када му службене обавезе то допусте, а другови га, не без разлога, зову „доктор за зидове“. Радио је он вредно и на обнови објеката у краљевачкој касарни „Рибница“ после земљотреса у том граду, а са припадницима Националне гарде Охаја учествовао је у обнови Основне школе „Светозар Марковић“ у Краљеву, у оквиру пројекта „Хуманитарна асистенција“.

санитаријама, тротоари и тераса. Кућа је опремљена новим намештајем и кухињом. Појавили су се и осмеси на лицима Марије и Иване Љешевећ.

– Радиле су и по цичи зими, и по леду, хвала им до неба – каже Марија. – Не можемо да верујемо какву смо кућу добиле. Да припадници војске нису покренули хуманитарну акцију, још би се нас две патиле.

Маријина и Иванина кућа у селу Самаила сада има око четрдесет квадрата. Мала, али скоцкана.

– Имамо обећања, ипак, тек када све буде сигурно, кренућемо у изградњу још једне собе за малу Ивану – наглашава водник Стрелић. – Покренуле су нас емоције, а сада, после свега, неизмерно сам срећан што се нашој хуманитарној акцији одазвало на десетине фирми и појединаца. Ми смо такви, довољно је да неко покрене и организује, а потом се прикључе и знани и незнани људи.

Златокоса девојчица са почетка ове приче добила је леп и топао дом. Ивана не скрива своју срећу, а од свих људи који су помагали највише је, каже, заволела Александра Стрелића и Николу Бјелетића, који су час долазили са посла у војним униформама, час у цивилној гардероби, а нису заборавили ни да се преруше у Деда Мраза и донесу јој новогодишње и божићне поклоне. Вратиће им, каже она, добрим оценама у првом разреду школе. „Хвала свима, највише Аци и Николи – узвикује весело Ивана – Имамо купатило, невероватно, још кад бих и таблет добила...“

Преображај истрошеног дрвеног кућерка у чврсту и комфорну кућицу најбоље је описала краљевачка новинарка Радмила Весковић написавши како јој изгледа да је „Пепељуга чаробним штапићем додирнула трошну кућицу и претворила је у дворца“. Није Радмила далеко од истине, бајка се одиграла, али су припадници Војске Србије овог пута створили чудо. Двојица подофицира су на радове у Самаилу долазили из сменског рада, са дежурства. Покренули су Краљевчане и целу Србију, отворили пролаз до емпатије наших суграђана и још једном показали какви хуманисти раде у нашим оружаним снагама. Преостаје нам само да им честитамо и, како већ рекох, да се осврнемо око себе, можда некеме треба помоћи да пређе улицу, можда има и већих проблема код људи који су нам тако близу. Пружимо руку!!

